

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · II

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev02-shoot-idm139642590621152/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

Behændighed stjal i Butikken. Dertil var han hævn-gerrig, stundom endogsaa hævn-syg, og denne Egen-skab fik ham da til at sætte alle andre Hensyn til Side. Saaledes husker jeg endnu en Historie, der satte hele Skolen i Oprør. Svend skulde en Dag have Prygl, fordi han var „kommen til“ at skære Knapperne af en anden Drengs Trøje. Trods al Beden og Hylen blev Straffen eksekveret saa grun-dig, at man kunde høre Svend brøle over hele Skolen. Lidt efter saa' vi ham forlade denne, bleg og med sammenbidte Tænder, idet han meddelte et Par af sine Kammerater, at det skulde „han“, nem-lig Rektor, faa betalt. Den næste Dag fandt vi til vor store Forbavselse Skoleporten lukket, da vi skulde gaa, og blev beordrede til at opstille os i en stor Halvkreds midt paa Pladsen. Inspektørerne saa' særdeles spændte og forventningsfulde ud, Lærerne ikke mindre; over Drengene hvilede der et uvejrs-agtigt Tryk, og mangen Samvittighed var ikke ganske sikker paa, hvor Lynet vilde slaa ned. Da saa' vi pludselig Rektor komme ud paa Pladsen. Efter ham fulgte Pedellen, og denne havde atter Svend Vonved ved Haanden. Svend blev stillet foran Halvkredsen, og Rektor holdt nu en lang Tale om Laster hos den opvoksende Ungdom, hvoraf jeg senere har fundet flere Brudstykker i „Tidsskrift for Skolevæsen“. Derpaa blev Svend forevist som et frodigt Eksemplar af lumsk Nederdræglighed, og der spurgtes ham under alles andagtsfulde Tavshed, hvordan han kunde være lav nok til ved Aftentide at liste sig ind i Rektors Forraadskammer for at bide Enderne af tre Tønder Vinterpærer, samt ælte en Otting grøn Sæbe over i en Fjerding ævret Vintersmør, saa at der hverken kunde vadskes eller smøres med det. Rektor udtalte derpaa som sin For-menning, at Svend til Gengæld burde vadskes og smøres af Pedellen, fordi han havde bidt Hovedet

af al Skam. Denne Straf blev dernæst eksekveret til stor Tilfredsstillelse for alle, med Undtagelse af Svend, der fra denne Dag forsvandt fra Skolen, da den gamle Petersen fandt, at det var stridende mod ethvert Hensyn at prygle en Dreng, som lige skulde staa til Konfirmation.

Et Par Aar forsvandt han for mig paa et Handelsakademi. Derpaa dukkede han pludselig op i Glans og Glorie som Ejer af en Kabriolet, sort Silkehat og fine Staalbriller, der paa Afstand gav ham et vist studentermæssigt Udseende. Kort efter hed det sig, at han skulde overtage Handelen og Faderens nye, storartede Butik, men at man kun var uenig om, hvor vidt der paa Skiltet skulde staa „S. Vonved Petersen“ eller „Svend Vonved-Petersen“. Da bragte Jomfru Mortensen det Tordenbudskab, at han var bleven forlovet med Johanna. Hvorledes dette var gaaet til, anede jeg ikke, men det forekom mig, som om mørke, fjendtlige Magter havde Del deri, og baade paa egne og Olsens Vegne svor jeg hele Familien Petersen et dødeligt Had.

Hermed ender mine Optegnelser. De er maaske bleven udførligere, end Personerne er det værd, maaske længere, end min Fortællings Plan tilsteder det. Men for mig, som en Slags Historieskriver, har alt, hvad der vedrører den gamle Fabrik og dens Omgivelser, en særegen Interesse. Paa denne lille Plet, hvor Intriger spandtes og Intriger løstes, laa Huset Petersen og Huset Theil som de to Vinkler i den Trekant, hvori Fabrikken udgjorde den tredje. Har jeg for længe dvælet i disse Vinkler, og finder Læseren, at jeg har gjort Uret deri, kan jeg kun forsvare mig med Geometrien, som lærer, at de tre Vinkler i en Trekant netop udgør en dobbelt Ret.
